

NOLĀDĒTA TĀ DIENA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Īj. 3:1-10, Jāņa 11:11-14, Īj. 6:1-3, 7:1-11, Jēk. 4:14, Īj. 7:17-21, Ps. 8:4-6.

ATMIŅAS PANTS:

“Mūsu Kungs un Dievs, tu esi cienīgs saņemt slavu un godu, un spēku, jo tu esi radījis visu, ar tavu gribu viss tapis un pastāv.” (Atkl. 4:11)

Lasot Ījaba stāstu, mums ir divas konkrētas priekšrocības: pirmkārt, mēs zinām, kā tas beigsies, un, otrkārt, mēs zinām arī kontekstu, kosmisko konfliktu, kas notiek aizkulisēs.

Ījabs nezināja neko no tā. Viņš tikai mierīgi dzīvoja savu dzīvi, kad pēkšņi pār viņu nāca viena liksta pēc otras, viena traģēdija pēc otras. Un pēc tam šis vīrs, “varenākais par visiem Austrumzemē” (Īj. 1:3), tiek ieģērbts sēru drēbēs uz pelnu kaudzes.

Turpinot pētīt Ījaba grāmatu, mēģināsim iedomāties sevi Ījaba vietā, jo tas palīdzēs mums labāk saprast apmulsumu, dusmas un ciešanas, kam viņš gāja cauri. Un vienā ziņā tam nevajadzētu būt pārāk grūti, vai ne? Nav tā, ka mēs būtu piedzīvojuši to, ko Ījabs, bet kurš gan no mums, dzimis kritušā pasaulē cilvēka miesā, nezina par to, kādu apjukumu nes traģēdijas un ciešanas, īpaši tad, ja mēs cenšamies kalpot Kungam uzticīgi un darīt to, kas ir taisns Viņa acīs?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 29. oktobrī.

Lai zūd diena

Iedomājies, ka tu esi Ījabs. Neizskaidrojamā veidā tava dzīve, viss, kā dēļ esi pūlējies, viss, ko esi sasniedzis, viss, ar ko Dievs tevi ir svētījis, pēkšņi pazūd. Šķiet, ka tam nav nekādas jēgas un arī nekādu iemeslu – ne labu, ne sliktu.

Pirms kādiem gadiem skolas autobuss nobrauca no ceļa, nogalinot daudzus bērnus. Šajā kontekstā kāds ateists teica, ka tieši to var sagaidīt pasaulē, kurai nav nozīmes, nolūka, jēgas, ne arī virziena. Šādai tragēdijai nav jēgas, jo pasaulei pašai nav nekādas jēgas.

Tomēr, kā mēs redzējām, ticīgajiem šī atbilde neder. Un Ījabam, uzticīgam Kunga sekotājam, šī atbilde arī nederēja. Bet kāda bija atbilde, kāds bija izskaidrojums? Ījabam tāda nebija. Viņam bija tikai milzīgs posts un daudz jautājumu, kas neizbēgami nāca tam līdz.

Izlasi Īj. 3:1-10. Kā Ījabs vispirms šeit izsaka savu nelaimi? Kā viņa teiktais var attiekties uz ikvienu no mums? _____

Dzīve, protams, ir Dieva dāvana. Mēs eksistējam tikai tāpēc, ka Dievs mūs ir radījis (Ap. d. 17:28, Atkl. 4:11). Mūsu eksistence ir brīnums, kas ir iedzinis strupceļā mūsdienu zinātni. Patiešām, zinātnieki pat nav pilnībā vienisprātis jautājumā, kāda ir "dzīvības" definīcija, nemaz nerunājot par to, kā tā ir radusies, un vēl svarīgāk – kāpēc tas ir noticis.

Kurš gan izmisuma brīžos nav uzdevis jautājumu, vai dzīvībai ir kāda vērtība? Mēs nerunājam par nelaimīgiem pašnāvības gadījumiem. Drīzāk padomāsim par laikiem, kad mēs, līdzīgi Ījabam, esam vēlējušies, kaut nebūtu nekad piedzimuši.

Kāds grieķu filozofs ir teicis, ka bez nomiršanas vislabākais, kas var notikt cilvēkam, ir nebūt vispār nekad piedzimušam. Tas ir, dzīve var būt tik nožēlojama, ka mēs varētu gribēt, kaut labāk nemaz neeksistētu, un tādējādi tiktu aiztaupītas neizbēgamās mokas, kas nāk līdz cilvēka dzīvei šajā kritušajā pasaulē.

Vai tu esi kādreiz juties tā, kā šeit jutās Ījabs – vēloties, kaut nebūtu nekad dzimis? Tomēr kā tas viss beidzās? Kad ciešanas pierimst, mēs jau jūtamies daudz labāk. Cik svarīgi ir atcerēties, ka pat vissliktākajos brīžos mums ir cerība, izredzes, ka viss kļūs labāk. _____

Dusa kapā

Izlasi Īj. 3:11-26. Ko Ījabs šeit pasaka? Kā viņš turpina savas žēlabas? Ko viņš saka par nāvi? _____

Mēs varam tikai iedomāties šausmīgās ciešanas, ko piedzīvoja nabaga Ījabs. Lai arī cik smagi bija tas, ka viņa īpašumi tika iznīcināti un veselība atņemta, Ījabs zaudēja arī visus savus bērnus. Visus. Ir pietiekami grūti iedomāties, kādas sāpes ir zaudēt vienu bērnu. Ījabs zaudēja visus. Un viņam to bija desmit! Nav brīnums, ka viņš vēlējās, kaut būtu miris. Atcerēsimies, ka Ījabam nebija ne jausmas, kas aiz visa tā stāv, lai gan tas viņa pašsajūtu neuzlabotu, vai ne?

Tomēr ievēro, ko Ījabs saka par nāvi. Ja viņš būtu nomiris, kas tad būtu? Debesu svētlaime? Prieks Dieva klātbūtnē? Arfas spēlēšana kopā ar eņģeļiem? Šeit nav nekā no šāda veida teoloģijas. Toties ko saka Ījabs? "Tagad es atgūlies dusētu rāmi, gulētu miegā, būtu man miers." (Īj. 3:13)

Izlasi Māc. 9:5 un Jāņa 11:11-14. Kā Ījaba teiktais iederas Bībeles mācībā par to, kas notiek pēc nāves? _____

Šeit, vienā no vecākajām Bībeles grāmatām, ir viens no agrīnākajiem tekstiem, ko mēs saucam par "mirušo stāvokli". Viss, ko Ījabs šajā brīdī gribēja, lai viņam "būtu miers". Dzīve pēkšņi bija kļuvusi tik smaga, tik grūta un tik sāpīga, ka viņš ilgojās pēc nāves jeb mierpilnas atpūtas kapā. Viņš bija tik bēdīgs, tik sāpināts, ka, aizmirsdams visu prieku, kas viņam bija pirms nelaimēm, viņš vēlējās, kaut būtu miris, jau dzimstot.

Mums kā kristiešiem noteikti ir brīnišķīgi apsolījumi nākotnei. Vienlaikus kā mēs varam mācīties atcerēties labos laikus, kas mums ir bijuši pagātnē, un gūt mierinājumu no tiem? _____

Citu cilvēku sāpes

Ījabs pārtrauca savas pirmās žēlabas, kā tas ir rakstīts 3. nodaļā. Nākamajās divās nodaļās viens no viņa draugiem, Elifazs, lasa Ījabam morāli (pie tā mēs atgriezīsimies nākamajā nedēļā). 6. un 7. nedēļā Ījabs turpina runāt par savām ciešanām.

"Kaut manu rūgtumu svērtin svērtu, visu manu postu uz svariem liktu! Par jūras smiltīm tas smagāk sver." (Īj. 6:2, 3) Kā Ījabs šeit izsaka savu sāpi?

Šis salīdzinājums palīdz mums saprast, kā Ījabs uztvēra savas ciešanas. Ja visas jūras smiltis būtu vienā pusē uz svariem un viņa "rūgtums" otrā pusē, tad viņa ciešanas būtu smagākas.

Tas parāda, cik lielas bija Ījaba sāpes. Un šīs bija tikai Ījaba sāpes, neviena cita. Reizēm mēs dzirdam domu par "visu cilvēces ciešanu summu". Un tomēr tas īsti neizsaka patiesību. Mēs neciešam grupās. Mēs neciešam citu cilvēku sāpes, bet tikai savas. Mēs zinām tikai paši savas sāpes, tikai paši savas ciešanas. Ījaba sāpes, lai arī cik tās bija lielas, nebija lielākas par tām, ko jebkad varētu piedzīvot kāds cilvēks. Kāds, labu gribēdams, var teikt kādam citam: "Es jūtu līdzīgu tavās sāpēs." Bet patiesībā mēs nespējam just citu sāpes. Mēs varam just tikai pašu sāpes, kas var nākt kā atbilde uz kāda cita ciešanām.

Mēs dzirdam par katastrofām – cilvēku izraisītām vai dabiskām – ar lielu upuru skaitu. Mirušo un ievainoto skaits mūs šokē. Mums ir grūti iedomāties tādas masveida ciešanas. Bet Ījaba gadījumā, tāpat kā visos citos kritušās cilvēces gadījumos, sākot no Ādama un Ievas Ēdenē līdz pat šīs pasaules galam, ikviena kritusī būtne, kas jebkad ir dzīvojusi, var iepazīt tikai savas sāpes, neviena cita.

Protams, mums nekādā gadījumā nevajadzētu noniecināt personīgas ciešanas, un kā kristieši mēs esam aicināti mazināt sāpes, kur un kad vien varam (sk. Jēk. 1:27, Mat. 25:34-40). Tomēr nav svarīgi, cik daudz ciešanu pastāv pasaulē; mēs varam būt pateicīgi, ka neviens kritušais cilvēks necieš vairāk, nekā viņš to spēj izturēt (ir tikai viens izņēmums – sk. 12. tēmu).

Pārdomā vairāk ideju, ka cilvēka ciešanas ir ierobežotas tikai ar katru personīgi. Kā tas palīdz tev (ja palīdz) paskatīties uz satraucošo cilvēces ciešanu jautājumu pavisam citā gaismā? _____

Audēja atspole

Iedomājies šādu sarunu. Divi cilvēki apraud visas cilvēces likteni: nāvi. Nav svarīgi, cik labu dzīvi viņi dzīvo, nav svarīgi, ko viņi paveic, – tas viss beigsies kapā. "Ak, jā," Metušelahs sūrojas draugam, "mēs dzīvojam 800, 900 gadus, un tad mūsu vairs nav. Kas ir 800, 900 gadi salīdzinājumā ar mūžību?" (Sk. 1. Moz. 5. nod.)

Lai gan mums šodien ir grūti iedomāties, kā būtu dzīvot simtiem gadu (Metušelaham bija 187 gadu, kad piedzima viņa dēls Lamehs, un Metušelahs nodzīvoja vēl 782 gadus pēc tam), tomēr pat pirmsplūdu laikmeta cilvēki, piedzīvojot nāves realitāti, droši vien sūdzējās par to, ka dzīve ir īsa.

Izlasi Īj. 7:1-11. Par ko Ījabs sūdzas? Sk. arī Ps. 39:5, 11; Jēk. 4:14. _____

Mēs tikko redzējām, ka Ījabs cenšas iegūt mieru un atvieglojumu, ko nesīs nāve. Tagad viņš sūdzas, cik ātri paiet dzīve. Pamatā viņš pasaka, ka dzīve ir smaga, pilna rūpju un sāpju, un tad mums jāmirst. Ir kāds paradokss, ar ko mēs bieži sastopamies: mēs sūdzamies, cik ātra un gaistoša ir dzīve, kaut arī tā mēdz būt tik skumja un nožēlojama.

Kāda septītās dienas adventiste uzrakstīja par savu cīņu ar depresiju un pat domām par pašnāvību: "Vissliktākais bija tas, ka es biju adventiste, kas dzīvoja tādu dzīvesveidu, kas, kā bija pierādīts, palīdzētu man nodzīvot "sešus gadus ilgāk". Tam nebija nozīmes. Protams, sāpju un ciešanu brīdī šķiet, ka tik daudz kam nav nozīmes. Reizēm, piedzīvojot sāpes, saprāts un loģika izgaist, un viss, ko mēs zinām, ir mūsu sāpes un bailes, un mēs neredzam nekādu cerību. Pat Ījabs, kas patiesībā zināja labāk (Īj. 19:25), izmisumā un bezcerībā izsaucās: "Atceries, mana dzīve kā dvesma, manas acis vairs neredzēs laba!" (Īj. 7:7). Ījabs, kam nāve likās tajā brīdī tuvāk nekā jebkad agrāk, vēl joprojām sūdzējās, cik īsa ir dzīve, lai arī cik nožēlojama tā bija tajā laikā.

Kā tava izpratne par grēkā krišanu, nāvi un augšāmcelšanās apsoliņumu palīdz tev labāk izprast jautājumu, cik ātri paiet dzīve? _____

“Mah Enosh?” (Kas ir cilvēks?)

Mums vēlreiz vajadzētu iedomāties sevi Ījaba vietā. Kāpēc Dievs to visu man dara? Kāpēc Viņš ļauj ar mani tā notikt? Ījabs neredzēja lielāku kopainu. Kā gan lai viņš to būtu redzējis? Viņš zināja tikai to, kas bija noticis viņam un ap viņu, bet viņš nesaprata, kāpēc.

Kurš gan nav bijis līdzīgā situācijā?

Izlasi Īj. 7:17-21. Ko Ījabs šeit pasaka? Kādus jautājumus viņš uzdod?

Pārdomājot šo situāciju, kāpēc jautājumiem ir tik liela nozīme? _____

Daži teologi apgalvo, ka Ījabs ņirgājas par Ps. 8:4-6, kur teikts: “Kad raugos tavās debesis, tavu roku darbā, mēnesī un zvaigznēs, ko tu esi radījis, – kas ir cilvēks, ka tu atceries to, un cilvēkbērns, ka tu to glabā? Tu to noliec tik drusku zem dieviem, ar godu un slavu tu to kronē, liec tam valdīt pār tavu radību, visu tu noliec tam zem kājām.” (Sk. arī Ps. 144:3, 4.) Taču problēma ir tāda, ka Ījaba grāmata ir sarakstīta daudzus gadus pirms Psalmiem. Šādā gadījumā varbūt dziesminieks ir rakstījis, atsaucoties uz Ījaba žēlabām.

Jebkurā gadījumā jautājums “Kas ir cilvēks?” ir viens no vissvarīgākajiem, ko mēs jebkad varētu uzdot. Kas mēs esam? Kāpēc mēs esam šeit? Kāda ir mūsu dzīves nozīme un nolūks? Ījaba gadījumā, tā kā viņš uzskatīja, ka Dievs ir viņu izvēlējis par savu “mērķi”, viņš domā, kāpēc Dievs ar viņu vispār “krāmējas”. Dievs ir tik liels, Viņa radība tik milzīga; kāpēc Viņam vispār jānoņem ar Ījabu? Kāpēc Dievs vispār “krāmējas” ar katru no mums?

Izlasi Jāņa 3:16 un 1. Jāņa 3:1. Kā šie panti palīdz mums saprast, kāpēc Dievs sadarbojas ar cilvēci? _____

“Aplūkojot Tēva mīlestības augstumu, dziļumu un plašumu, kādu Viņš parādījis bojā ejošai cilvēcei, Jāni pārņēma izbrīns un godbijība. Tās aprakstīšanai viņš nevar atrast piemērotus vārdus, viņš tikai uzaicina pasauli to aplūkot: ‘Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka mēs topam saukti Dieva bērni.’ Kāda vērtība ar to tiek piešķirta cilvēkam! Caur grēku cilvēka bērni tapa par sātana pavalstniekiem. Caur Kristus bezgalīgo upuri un caur ticību Viņa Vārdam Ādama bērni kļūst par Dieva bērniem. Pieņemot cilvēka dabu, Kristus pacēla cilvēci.” (E. Vaita “Liecības draudzei”, 4. sēj. 563. lpp.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Laikmetā, kuru tik nedzirdēti lielā mērā ir apgaismojusi zinātne un saprāts, kristietības ‘labā vēsts’ arvien mazāk pārliecināja metafiziskās struktūras, arvien mazāk nodrošināja pamatu, uz kura būvēt savu dzīvi, un kļuva psiholoģiski mazāk nepieciešama. Pilnīgā neiespējamība visā notikumu ķēdē kļuva sāpīgi acīm redzama – bezgalīgais, mūžīgais Dievs pēkšņi kļuva par cilvēku īpašā vēsturiskā laikā un vietā tikai tāpēc, lai viņu nežēlīgi nogalinātu. Ka viena vienīga īsa dzīve, kas notikusi pirms diviem gadu tūkstošiem mazpazīstamā tautā uz planētas, kas tagad zināma kā relatīvi nenozīmīgs gabals matērijas, kas rotē ap vienu zvaigzni starp miljardiem neaptverami milzīgā un bezpersoniskā Universā, – ka tāds nenozīmīgs notikums varētu būt ar visaptverošu kosmisku un mūžīgu nozīmi, vairs nevar būt saprātīga cilvēka neapgāžams uzskats. Ir absolūti neiedomājami, ka Universam kā vienotam veselumam būtu kāda spiedoša interese par šo niecīgo daļu tā bezgalībā – ja tam vispār ir kāda interese. Mūsdienu pieprasījums pēc publiska, empīriskā, zinātniska visu apgalvojumu apstiprinājuma iznīcina kristietības būtību.” (Richard Tarnas, “Passion of the Western Mind” (New York: Ballantine Books, 1991), 305. lpp.) Kādas problēmas rada šī doma? Ko autors palaiž garām? Ko šis izvilks māca mums par to, cik ierobežota ir “zinātne un saprāts”, lai izprastu Dieva realitāti un Viņa mīlestību uz mums? Ko tas mums stāsta par nepieciešamību runāt par patiesību, ko cilvēku “zinātne un saprāts” nevar aizsniegt?

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā tu kā kristietis atbildētu uz jautājumu: “Kas ir cilvēks?” Kā tava atbilde atšķirtos no tām, ko izteiktu cilvēki, kas netic Bībeles Dievam?

2. “Cik droši ir mirušie pēc nāves,” rakstīja Kormaks Makārtijs. “Nāve ir kaut kas tāds, ko dzīvie nes sev līdzī.” Kāpēc mūsu izpratnei par to, kas notiek pēc nāves, vajadzētu sniegt mums mierinājumu attiecībā uz mūsu mirušajiem tuviniekiem? Vai mēs nevarētu gūt mierinājumu no tā, ka viņi ir mierā, atdusas, brīvi no tik daudzām dzīves rūpēm un sarežģījumiem?

3. Kā tu domā, kāpēc pat visnožēlojamākajā situācijā lielākā daļa cilvēku pieķeras dzīvei, neskatoties uz to, cik sliktā šķiet šī dzīve?

4. Pārrunājiet, ko krusts mums māca par cilvēces vērtību – pat vienas dzīvības vērtību?